Petjades de gat

Hi ha fets que amb prou feines deixen traça, gestos, mirades, paraules, olors, que s'esvaneixen ràpidament. Vivim en un món poc sòlid, tot s'enruna al nostre voltant i només queden les grans obres de la humanitat i fins i tot aquestes acaben per sucumbir. De les set meravelles del món antic només en queda una, i encara gràcies, de la resta només engrunes, suposicions i quimeres. Pols de marbre diluïda en el desert.

La gran biblioteca d'Alexandria, que va arribar a tenir un fons de més de 700.000 títols, va quedar reduïda a cendres i també, molts anys després, la més modesta, però emblemàtica, de Sarajevo. Els llibres són molt més fràgils que les pedres i no tan sols els afecta el foc, també són devastats per les humitats i els rosegadors. Podríem dir que molts dels llibres que han sobreviscut fins a l'actualitat ho han fet gràcies a generacions de gats que van vetllar per la seva integritat.

Al contrari dels grans personatges que es passegen amb pas ferm per la història, els gats, amb els seus ulls que semblen ranures i les seves potes que dansen ingràvides en la foscor, són animals anònims. No viuen aventures inenarrables, ni han participat mai en fets transcendentals, només han compartit viatge, molt discretament, movent la cua entre les cames dels humans i perseguint implacablement els ratolins.

Però a vegades passen fets que trenquen estranyament aquest vel d'oblit. El juliol del 2011 un estudiós, precisament, de la Facultat de Filosofia de la Universitat de Sarajevo, mentre fullejava un volum de manuscrits medievals a Dubrovnik, es va trobar amb quatre petjades de gat damunt del pergamí, d'un gat que havia ficat les potes en el mateix tinter que l'antic cronista i que havia il·lustrat amb la seva petja una pàgina important de la història. Un gat que ja sabia el que algun poeta va descobrir molts anys després: que només els rastres ens fan somiar.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/01/14/petjades-gat/823573.html?utm_source=rss